



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **JabkoLevně s.r.o.**, IČO: 07178930
sídlem Vodičkova 677/10, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Lubošem Bôrikem, LL. M.
sídlem Orelská 82/13, 101 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 7. 12. 2021, č. j. ČOI 155404/21/O100/Krá/Št, sp. zn. ČOI 147338/20/1000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně podala dne 20. 12. 2021 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) žalobu proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „žalovaná“) ze dne 7. 12. 2021, č. j. ČOI 155404/21/O100/Krá/Št, sp. zn. ČOI 147338/20/1000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 8. 2021, č. j. ČOI 98123/21/1000, sp. zn. ČOI 147338/20/1000 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání čtyř přestupků spočívajících v porušení § 13, § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 2, § 4 odst. 4 ve spojení s § 5 odst. 1 a § 14 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a článku 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 524/2013, kterých se dopustila tím, že jako prodávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele na svých webových stránkách www.buyiphone.cz (dále též „webové stránky“) minimálně v době kontroly kontrolního orgánu České obchodní inspekce dne 16. 10. 2020:

1) neinformovala spotřebitele řádným způsobem o podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, když

a) ve zveřejněných Obchodních podmínkách platných a účinných od 15.07.2019 (dále jen „obchodní podmínky“) v článku IV. Odpovědnost prodávajícího – Reklamační řád v bodu 8. uváděla: „Reklamací je možné uplatnit buď osobně na prodejně nebo zasláním telefonu na adresu prodejny – Vyšehradská 11, Praha 2. V případě zaslání reklamovaného zboží na prodejnu je nutné nejdříve vyplnit online formulář pro zahájení reklamace. V případě, že kupující zašle telefon bez vyplněného formuláře, není prodávající povinen zahájit reklamační proces. Pro zahájení reklamace je nutné přiložit kopii kupní smlouvy a záručního listu. V případě zaslání zboží je nutné dokumenty zaslat současně v balení s telefonem.“, ačkoliv podle ust. §19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání; platná právní úprava nesvědčí ani požadavku obviněné na předložení kopie kupní smlouvy a záručního listu pro zahájení reklamace, neboť tyto dokumenty nejsou jediným způsobem, jak prokázat zakoupení výrobku u prodávajícího, to lze doložit též jiným věrohodným způsobem; prodávající tedy nemůže uložit spotřebiteli povinnosti, které nemají zákonnou oporu; nezákonným je i požadavek obviněné na zaslání zboží s vyplněným reklamačním listem a pouze jeho zasláním podmiňovat svou povinnost zahájit reklamační proces, neboť za počátek zahájení reklamačního řízení se považuje doručení projevu vůle reklamovat ze strany spotřebitele a vytknutí vady u prodávajícího, včetně uvedení požadavku na způsob vyřízení reklamace;; pro uplatnění práva z vadného plnění není zákonem stanovena žádná forma, lze jej tedy učinit písemně, elektronicky nebo ústně;

b) ve zveřejněných obchodních podmínkách v článku IV. Odpovědnost prodávajícího – Reklamační řád v bodu 12. uváděla: „Prodávající má třicet dnu na vyřízení reklamace ode dne přijetí reklamovaného zboží na prodejně. V případě zaslání reklamovaného zboží

poštou. Lhůta třiceti dní plyne až ode dne vyzvednutí zboží. Po vyřízení reklamace má zákazník možnost vyzvednutí zboží na prodejně či zaslání na uvedenou adresu. Náklady pro zaslání hradí zákazník.“; ačkoliv 30-ti denní lhůta pro vyřízení spotřebitele počíná běžet dnem doručení projevů spotřebitele prodávajícímu a nikoli dnem vyzvednutí zboží; pouze v případě nemá-li prodávající vadné zboží k dispozici z důvodu jeho včasného nedoručení prodávajícímu ze strany spotřebitele, nelze nesplnění vyřízení reklamace v zákonné lhůtě přičítat k tíži prodávajícího; [dále jen „skutek v části 1. b)“]

c) ve zveřejněných obchodních podmínkách v článku IV. Odpovědnost prodávajícího – Reklamační řád v bodu 1. mj. uváděla: „Pokud bude vyplývat z reklamy nebo popisu zboží něco jiného má se zato, že se jedná o použité zboží, tj. věc opotřebovanou jejím obvyklým užíváním, nebo použitou věc. Vzhledem k tomu bere prodávající na vědomí, že nemá práva spojená s vadným plněním podle § 2165 občanského zákoníku a může případnou vadu nárokovat v době platnosti smluvní záruky, která je uvedena v popisku zboží při nákupu přes e-shop a v případě prodeje v kamenném obchodě je sjednána mezi prodávajícím a kupujícím a je uvedena na záručním listu.“; u 2 použitých výrobků nabízených k prodeji – Apple iPhone 8 64GB červený v prodejní ceně 7.990,-Kč a Apple iPhone 6S 64GB vesmírně šedý v prodejní ceně 3.990,-Kč, pak v rozporu se zákonem deklarovala záruční dobu 6 měsíců, ačkoliv podle ust. § 2168 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) platí, že ujednají-li prodávající a kupující zkrácení doby pro uplatnění práv z vadného plnění, nepřihlíží se k takovému ujednání; to neplatí, pokud strany zkrátily tuto dobu na polovinu zákonné doby při koupi již použitého spotřebního zboží; ujednaly-li si zkrácení větší, platí za ujednanou polovina zákonné doby; u shora uvedených výrobků tedy platí záruční doba 12-ti měsíční; [dále jen „skutek v části 1. c)“]

d) na žádném místě obchodních podmínek ani jinde neinformovala spotřebitele ve smyslu ust. § 1924 občanského zákoníku o tom, že kdo má právo podle § 1923 (je-li vada odstranitelná, může se nabyvatel domáhat buď opravy nebo doplnění toho, co chybí, anebo přiměřené slevy z ceny; nelze-li vadu odstranit a nelze-li pro ni předmět řádně užívat, může nabyvatel buď odstoupit od smlouvy, anebo se domáhat přiměřené slevy z ceny), náleží mu i náhrada nákladů účelně vynaložených při uplatnění tohoto práva; neuplatní-li však právo na náhradu do jednoho měsíce po uplynutí lhůty, ve které je třeba vytknout vadu, soud právo nepřizná, pokud zcizitel namítne, že právo na náhradu nebylo uplatněno včas; [dále jen „skutek v části 1. d)“]

2) nejednoznačným způsobem informovala spotřebitele o právu na odstoupení od kupní smlouvy ve smyslu ust. § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku, když

a) ve zveřejněných obchodních podmínkách v článku V. Odstoupení od smlouvy v bodu 1. mj. uváděla: „Spotřebitel má právo odstoupit od smlouvy ve lhůtě čtrnácti dnů od převzetí zboží při nákupu distančním způsobem mimo prostory kamenného obchodu, tj. přes e-shop. Lhůta podle věty první běží ode dne převzetí zboží. Spotřebitel nemůže podle věty první odstoupit od smlouvy, pokud nemůže vrátit věc v stavu v jakém ji obdržel, ledaže má věc vadu, kterou kupující objevil až po otevření obalu nebo po použití, v takovém případě platí ustanovení o odstoupení pro vadu zboží.“, a současně v bodu 4. uváděla: „Spotřebitel odpovídá prodávajícímu pouze za snížení hodnoty zboží, které vzniklo v důsledku nakládání s tímto zbožím jinak, než je nutné s ním nakládat s ohledem

na jeho povahu a vlastnosti.“, tedy uvádí vzájemně si odporující informace, že spotřebitel nemůže odstoupit od smlouvy, pokud věc nemůže vrátit v původním stavu a současně že odpovídá za snížení hodnoty zboží; [dále jen „skutek v části 2. a)“]

b) ve zveřejněném Reklamačním řádu. platném a účinném od 15.07.2019 v článku V. Odstoupení od smlouvy v bodu 5. uváděla: „Odstoupí-li spotřebitel od smlouvy řádně, vrátí mu prodávající bez zbytečného odkladu, nejpozději do pěti dnů od odstoupení od smlouvy, všechny peněžní prostředky, které od něho na základě smlouvy přijal, stejným způsobem.“, a současně v obchodních podmínkách v článku V. bod 5. uváděla: „Odstoupí-li spotřebitel od smlouvy řádně, vrátí mu prodávající bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od přijetí zboží na prodejně všechny peněžní prostředky, které od něho na základě smlouvy přijal, mimo náklady na dopravné a mimo příplatkové služby které zákazník mohl zvolit při koupi a které vrátit nejdou (např. nalepení ochranného skla).“ Jedná se tedy informace, které si jednak vzájemně odporují, jsou nestejně a tedy nejednoznačné a ve svém důsledku i věcně nesprávné a jednak odporují ust. § 1832 odst. 1 občanského zákoníku, dle kterého odstoupí-li spotřebitel od smlouvy, vrátí mu podnikatel bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy, všechny peněžní prostředky včetně nákladů na dodání, které od něho na základě smlouvy přijal, stejným způsobem; podnikatel vrátí spotřebiteli přijaté peněžení prostředky jiným způsobem jen tehdy, pokud s tím spotřebitel souhlasil a pokud mu tím nevzniknou další náklady; [dále jen „skutek v části 2. b)“]

3) neinformovala spotřebitele řádným způsobem o odstoupení od kupní smlouvy ve smyslu ust. § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku, když

a) ve zveřejněných obchodních podmínkách v článku II. Informace před uzavřením smlouvy bod 2. mj. uváděla: „Pokud si kupující objednal zboží přes e-shop a dané zboží bylo vyzvednuto na prodejně prodávajícího a kupujícímu bylo umožněno si zboží prohlédnout, tak se má za to, že zboží bylo koupeno v obchodních prostorách prodávajícího, tzn. nikoliv distančním způsobem mimo obchodní prostory prodávajícího, proto kupující nemá v daném případě právo od kupní smlouvy odstoupit. Kupující, který je spotřebitelem však nemá právo odstoupit od smlouvy, pokud nemůže vrátit věc v stavu v jakém ji obdržel, ledaže má věc vadu, kterou kupující objevil až po otevření obalu nebo po použití....“; jednak tedy žalobkyně uváděla nepravdivou informaci o tom, že bylo-li zboží vyzvednuto na prodejně prodávajícího a kupujícímu bylo umožněno si zboží prohlédnout, tak se má za to, že zboží bylo koupeno v obchodních prostorách prodávajícího, tzn. nikoliv distančním způsobem, neboť je zcela irelevantní, kde a za jakých okolností si spotřebitel zboží vyzvedl, ale jakým způsobem uzavřel kupní smlouvu (za pomoci prostředků komunikace na dálku) a jednak uváděla nepravdivá informace o tom, že spotřebitel nemá právo odstoupit od smlouvy, pokud nemůže vrátit věc v stavu v jakém ji obdržel, když prodávající má právo v souladu s ust. § 1833 občanského zákoníku započíst si náklady vzniklé mu uvedením věci do původního stavu snížením vrácené kupní ceny spotřebiteli; [dále jen „skutek v části 3. a)“]

b) ve zveřejněných obchodních podmínkách v článku V. Odstoupení od smlouvy bod 3. mj. uváděla: „Jako podmínku účinnosti odstoupení spotřebitel zašle nebo předá prodávajícímu bez zbytečného odkladu, nejpozději do třech dnů od odstoupení od smlouvy, zboží, které od prodávajícího obdržel, a to na své náklady.“; ačkoliv účinnost odstoupení

od kupní smlouvy nastává doručením jednostranného projevu spotřebitele kupujícímu a podle ust. § 1831 odst. 1 občanského zákoníku odstoupí-li spotřebitel od smlouvy, zašle nebo předá podnikateli bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy, zboží, které od něho obdržel; [dále jen „skutek v části 3. b)“]

4) nesplnila svou povinnost informovat spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů vč. internetové adresy takového subjektu v souladu s ust. § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a také o existenci platformy pro řešení sporů on-line a o možnosti jejího využití při řešení jejich sporů v souladu s ust. čl. 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 524/2013 ze dne 21. května 2013, o řešení spotřebitelských sporů on-line a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice č. 2009/22/ES (nařízení o řešení spotřebitelských sporů on-line), tyto informace neuvedla ani na svých webových stránkách ani v obchodních podmínkách.

3. Za spáchání shora uvedených přestupků byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 80 000 Kč a dále povinnost uhradit v souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s ustanovením § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě dne 19. 8. 2021 odvolání, kterým jej napadla co do výroku I. části 1. bodu b), c) a d), části 2. bodu a) a b), části 3. bodu a) a b) uvedených shora a dále co do výroků II. a III., jimiž byla žalobkyni uložena pokuta a povinnost uhradit paušální náklady řízení (dále jen „odvolání“). Odvolání žalobkyně tak nesměřovalo proti výroku I. části 1. bodu a) a části 4.
5. *První odvolací námitkou* žalobkyně namítala, že ve vztahu ke skutku v části 1. b) prvostupňového rozhodnutí, není vůbec zřejmé, co je jí vytýkáno. Podle žalobkyně správní orgán prvního stupně nepopsal, v čem spatřuje rozpor mezi zněním všeobecných obchodních podmínek (dále také „VOP“ nebo „obchodní podmínky“) a zákonem. Z textace obchodních podmínek je logicky zřejmé, že vyzvednutím zboží se myslí zboží vyzvednuté prodávajícím v případě zaslání daného zboží. Správní orgán prvního stupně nemůže přestupek spatřovat v tom, že si špatně vyloží logicky a gramaticky jasnou větnou konstrukci.
6. Ve *druhé odvolací námitce* žalobkyně ve vztahu ke skutku v části 1. c) prvostupňového rozhodnutí nesouhlasila s právním názorem správního orgánu prvního stupně ohledně ustanovení § 2167 a § 2168 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „občanský zákoník“). Žalobkyně měla za to, že situace, na které se vztahuje § 2167 občanského zákoníku, nejsou totožné se situacemi popsány v ustanovení § 2168 občanského zákoníku. Podle žalobkyně není pravda, že si prodávající a kupující nemůžou dohodnout šestiměsíční dobu na uplatnění práva z vadného plnění (dále také „záruka“ nebo „záruční doba“) nebo na jiné situace uvedené v ustanovení § 2167 občanského zákoníku. Proávající a kupující se mohou mimo rámec ustanovení § 2168 občanského zákoníku domluvit na kratší záruční době např. pro vady odpovídající míře

opotřebení, nebo pokud to vyplývá z povahy věci. Pro případné porušení zákona by správní orgán prvního stupně musel zkoumat konkrétní případ a komunikaci mezi prodávajícím a zákazníkem a zjišťovat, jestli u daného výrobku je nebo není možné použít parametry pro aplikaci ustanovení § 2167 občanského zákoníku.

7. Ve *třetí odvolací námitce* žalobkyně ve vztahu ke skutku v části 1. d) prvostupňového rozhodnutí konstatovala, že podle správního orgánu prvního stupně má prodávající povinnost zkopírovat celé znění občanského zákoníku, aby bylo dosaženo řádného informování kupujícího. Takový výklad zákona je však dle žalobkyně přehnaně extenzivní. Proávající by pak musel upozorňovat kupujícího na jakékoliv jeho zřejmé právo, například i na základní a běžnému uživateli známé principy práva uvedené v ustanoveních § 2–12 občanského zákoníku.
8. *Čtvrtou odvolací námitkou* žalobkyně ve vztahu ke skutku v části 2. a) prvostupňového rozhodnutí rozporovala, že ze skutku popsaného ve výroku nevyplývá, v čem by žalobkyně informovala kupujícího nepřesně o právu na odstoupení od smlouvy. Správní orgán prvního stupně uvedl nevhodný případ, ve kterém poměřuje záležitost práva na odstoupení a s ní nesouvisející odpovědnost kupujícího za případné snížení hodnoty zboží. Podle žalobkyně skutek v ničem neodporuje zákonu.
9. Žalobkyně dále v *páté odvolací námitce* ve vztahu ke skutku v části 2. b) prvostupňového rozhodnutí konstatovala, že kratší lhůta je ve prospěch kupujícího, a nemůže mu tudíž způsobit žádnou škodu, a kratší dobou ani nemůže dojít k porušení povinnosti žalobkyně. Delší doba je plně v souladu s občanským zákoníkem. Podle žalobkyně je nelogické tvrdit, že pokud žalobkyně mylně nabídne větší míru ochrany kupujícímu, dopouští se tím přestupku. Žalobkyně rozpor v obchodních podmínkách ihned opravila a žádnému zákazníkovi nebyla způsobena újma. Takový typ skutku v žádném případě nenaplňuje materiální znak přestupku, jelikož uvedená delší doba na vrácení kupní ceny je plně v souladu s právními předpisy a zvýšením ochrany kupujícího nemohlo dojít ke spáchání společensky škodlivého činu, a tedy k přestupku.
10. V *šesté odvolací námitce* žalobkyně ve vztahu ke skutku v části 3. a) prvostupňového rozhodnutí uvedla, že správní orgán prvního stupně nesprávně dovodil, že ke koupi zboží dochází jeho rezervací přes e-shop a že odběr zboží na prodejně je pouze způsob vyzvednutí zboží. Žalobkyně tvrdila, že takový výklad neodpovídá jejím podmínkám prodeje. Kupujícímu vzniká povinnost zaplatit kupní cenu až po obhlédnutí zboží na prodejně a jeho rozhodnutí, že si zboží zakoupí. Pokud si zákazník nebude chtít zboží koupit, vůbec nemusí formálně od smlouvy odstoupovat, jelikož žádnou kupní smlouvu objednávkou přes e-shop ani neuzavřel. Tento jednoznačný právní rámec správní orgán prvního stupně přehlédl a odmítl tak reflektovat objektivní skutečnost.
11. *Sedmou odvolací námitkou* žalobkyně ve vztahu ke skutku v části 3. b) prvostupňového rozhodnutí namítala, že správní orgán prvního stupně nesprávně dovodil, že se jedná o přestupek nesprávného informování o právu na odstoupení od smlouvy, avšak podle žalobkyně se jedná pouze o nesprávné informování o délce doby pro vrácení zboží. Žalobkyně toto ustanovení obchodních podmínek upravila. Pokud by se jednalo o nesprávné poučení o právu od kupní smlouvy odstoupit, nemohlo by se jednat o přestupek, protože podle ustanovení § 1829 odst. 2 občanského zákoníku by v takovém případě mohl

kupující odstoupit od smlouvy až ve lhůtě jednoho roku a čtrnácti dní, což by vedlo ke zvýšené ochraně kupujícího, a nemohl by tak být naplněn materiální znak přestupku. Správní orgán prvního stupně svým výkladem vyloučil možnost použití ustanovení § 2167 občanského zákoníku, respektive použití kratší záruční doby než 12 měsíců na situace, kdy se jedná o vady u použité věci odpovídající míře používání věci.

12. Žalobkyně v *osmé odvolací námitce* konstatovala, že došlo k vadě řízení nesprávným úředním postupem. Správní orgán prvního stupně v rozporu s ustanovením § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky uvedl v příkazu ze dne 7. 5. 2021, č. j. ČOI 56433/21/1000 (dále jen „Příkaz“), skutky, které nebyly uvedeny v protokolu o kontrole ze dne 12. 2. 2021, identifikační číslo 102011240082777 (dále jen „Protokol o kontrole“) [zejména skutky uvedené v části 1. b), 1. d) a v části 2. a)]. Stejnou chybu správní orgán prvního stupně zopakoval v prvostupňovém rozhodnutí a zatížil řízení vadou, která činí rozhodnutí nicotným. Žalobkyně dále uvedla, že se správní orgán prvního stupně v rozhodnutí nevypořádal s jejími námitkami a vyjádřením.
13. V *deváté odvolací námitce* žalobkyně napadala výši uložené pokuty, která je podle jejího názoru nepřiměřená. Žalobkyně dostatečně doložila svou finanční situaci, ze které plyne, že pokuta jí může způsobit finanční potíže s rizikem likvidace. Správní orgán nezohlednil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) č. j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. 4. 2010, podle kterého je pokuta uložená žalobkyni likvidační.
14. Závěrem odvolání žalobkyně navrhla, aby žalovaná prvostupňové rozhodnutí zrušila a nahradila ho vlastním rozhodnutím, ve kterém skutky uvedené v prvostupňovém rozhodnutí zúží pouze na skutky uvedené ve výroku I. v části 1. a) a v části 4. a ve kterém sníží pokutu na částku 4 000 Kč.
15. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 7. 12. 2021. K *první odvolací námitce* žalovaná předně uvedla, že z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, co je žalobkyni kladeno za vinu. Žalobkyně spotřebitele v rozporu se zákonem informovala v tom smyslu, že lhůta třiceti dní pro vyřízení reklamace plyne až ode dne vyzvednutí zboží prodávajícím. Podle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele však musí být reklamace vyřízena nejpozději do třiceti dnů ode dne uplatnění reklamace, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Uplatněním reklamace se myslí jednostranné právní jednání spotřebitele. S odkazem na odbornou komentářovou literaturu žalovaná uvedla, že pro uplatnění reklamace spotřebitelem není nutné, aby prodávající vyzvedl reklamované zboží zaslané poštou. Spotřebitel může reklamaci uplatnit svým projevem vůle, a až poté zboží odeslat prodávajícímu, a přesto lhůta k vyřízení reklamace běží již ode dne doručení projevu vůle spotřebitele zboží reklamovat. Žalobkyně proto nesprávně spotřebitele informovala o tom, kdy začíná plynout lhůta pro vyřízení reklamace podle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele.
16. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaná poukázala na skutečnost, že ustanovení § 2167 a § 2168 občanského zákoníku upravují různé situace. V ustanovení § 2167 jsou uvedeny případy, kdy se vůbec neuplatní právo z vadného plnění. Ohledně jiných vad, které se mohou objevit později, má však spotřebitel stále plné právo z vadného plnění ve smyslu ustanovení § 2165 občanského zákoníku, které může uplatnit v době dvaceti čtyř měsíců od převzetí. V případě, že žalobkyně prodává spotřebiteli použité zboží, má možnost v souladu s

ustanovením § 2168 občanského zákoníku po dohodě se spotřebitelem zkrátit dobu pro uplatnění práva z vadného plnění na polovinu. Toto zkrácení se poté týká těch vad, které nebyly na zboží při převzetí zboží kupujícím, a v běžném režimu by je mohl spotřebitel uplatnit v době dvaceti čtyř měsíců od převzetí zboží podle ustanovení § 2165 občanského zákoníku. Ustanovení § 2167 a § 2168 občanského zákoníku se tedy nijak nevylučují a vztahují se na různé situace. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně uvedla ve svých obchodních podmínkách nesprávné informace ohledně zkrácení doby pro uplatnění práva z vadného plnění. Žalobkyně si nemůže se spotřebitelem sjednat kratší dobu, než je polovina původní doby pro uplatnění práva z vadného plnění, jak jasně stanoví ustanovení § 2168 občanského zákoníku. V případě prodeje použitého zboží proto lze sjednat dobu dvanácti měsíců, nikoliv šesti měsíců.

17. Ke *třetí odvolací námitce* žalovaná uvedla, že prodávající je podle ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění spolu s údaji o tom, kde lze právo uplatnit. Podle žalované patří mezi tyto základní informace o právu z vadného plnění i informace o tom, že spotřebiteli náleží náhrada nákladů účelně vynaložených při uplatnění reklamace. Námitka žalobkyně ohledně kopírování celého občanského zákoníku není přílehavá, jelikož takovou povinnost žalobkyni nikdo neukládá, a ani z prvostupňového rozhodnutí takový požadavek nevyplývá.
18. Ke *čtvrté odvolací námitce* žalovaná zopakovala, že z výroku prvostupňového rozhodnutí jasně plyne, jakého přestupku se žalobkyně dopustila. Žalobkyně v obchodních podmínkách informovala spotřebitele nejednoznačně o jeho právu odstoupit od smlouvy. Nejprve žalobkyně uvedla, že spotřebitel nemůže vůbec odstoupit od smlouvy, pokud zboží nemůže vrátit ve stavu, v jakém je obdržel. Následně však spotřebitele informovala o tom, že spotřebitel odpovídá za snížení hodnoty zboží, které vzniklo v důsledku nakládání s tímto zbožím jinak, než je nutné s ohledem na jeho povahu a vlastnosti. Tato dvě tvrzení si odporují, jelikož nejprve má spotřebitel dojem, že od smlouvy nemůže vůbec odstoupit, pokud zboží jakkoli poškodí, poté se však spotřebitel dozví, že při poškození zboží odpovídá za snížení hodnoty zboží, z čehož vyplývá, že i přes poškození zboží má stále právo odstoupit o smlouvy.
19. K *páté odvolací námitce* žalovaná poznamenala, že podstatou přestupku kladeného za vinu žalobkyni je nejednoznačné informování o odstoupení od smlouvy, nikoliv samotná délka lhůty pro vrácení peněžních prostředků. Žalobkyně v obchodních podmínkách uvedla dvě odlišné informace o této lhůtě, a spotřebiteli proto nemusí být jasné, jaká z uvedených lhůt platí. Kromě informací, které jsou pravdivé a v souladu se zákonem, mají být informace podány jednoznačným a jasným způsobem. Žalobkyně informovala spotřebitele o lhůtě pro vrácení peněžních prostředků na dvou místech obchodních podmínek odlišně, čímž nemuselo být spotřebiteli jasné, jaká ze lhůt se uplatní, a proto je informace podaná žalobkyní nejasná a nejednoznačná. Přestupky kladené žalobkyni za vinu mají charakter ohrožovacích přestupků, nezkoumá se tedy, zda byla způsobena újma. K dokonání přestupku postačí ohrožení zákonem chráněného zájmu.
20. K *šesté odvolací námitce* žalovaná uvedla, že tato tvrzení žalobkyně nejsou v souladu ani s jejími vlastními obchodními podmínkami. Podle článku 1. v části III. obchodních podmínek: „*Při nákupu přes internet kupující uzavírá kupní smlouvu tím, že požadované zboží vloží do*

košíku, a zaplatí nebo zvolí dopravu a způsobu úhrady.“ Z uvedeného jasně vyplývá, že kupní smlouva je uzavřena okamžikem vložení zboží do košíku a výběrem dopravy a platby. Vyzvednutí zboží na prodejně tedy proběhne až po uzavření kupní smlouvy a spotřebitel nemůže být zkrácen o své právo na odstoupení od smlouvy.

21. *Sedmou odvolací námitku* žalovaná shledala rovněž nedůvodnou, protože informace o délce doby pro vrácení zboží patří mezi základní informace o právu na odstoupení od smlouvy. V souvislosti s přestupkem žalobkyně také namítala, že pokud by se jednalo o nesprávné poučení o právu od kupní smlouvy odstoupit, nemohlo by se jednat o přestupek, protože podle ustanovení § 1829 odst. 2 občanského zákoníku by v takovém případě mohl kupující odstoupit od smlouvy až ve lhůtě jednoho roku a čtrnácti dní, což by vedlo ke zvýšené ochraně kupujícího, a nemohl by tak být naplněn materiální znak přestupku. Podle žalobkyně by tedy bylo ve prospěch spotřebitele, pokud by ho žalobkyně neinformovala o jeho právech, s čímž nelze souhlasit. V zájmu spotřebitele je dostat všechny správné informace o právu na odstoupení od smlouvy již během nabídky zboží, aby mohl učinit informované rozhodnutí o koupi. Ustanovení § 1829 odst. 2 občanského zákoníku slouží jako „záchranná brzda“ v případě, že prodávající nesplní řádně své informační povinnosti, nikoliv jako standardní zvýšená ochrana spotřebitele. V první řadě by prodávající měl splnit svou povinnost informovat spotřebitele řádně o jeho právech, a až v případě selhání prodávajícího nastupuje zmíněné ustanovení, které má zamezit nepříznivému dopadu na spotřebitele. Žalobkyně se nemůže odvolávat na tento zákonný korektiv, a rezignovat tak na řádné informování spotřebitele.
22. K *osmé odvolací námitce* žalovaná upozornila, že tvrzení žalobkyně nejsou pravdivá. Skutky uvedené v prvostupňovém rozhodnutí v části 1. b) a d) jsou uvedeny v protokolu o kontrole na straně 5 ve třetím a čtvrtém odstavci. Skutek uvedený v prvostupňovém rozhodnutí v části 2. a) je v protokolu o kontrole uveden na straně 7 v prvním, druhém a třetím odstavci. Správní orgán prvního stupně se rovněž řádně věnoval námitkám žalobkyně, a to na stranách 18–21 prvostupňového rozhodnutí.
23. K *deváté odvolací námitce* žalovaná uvedla, že uložená pokuta je přiměřená počtu a závažnosti skutků, kterých se žalobkyně dopustila. Ohledně likvidační výše pokuty žalovaná poznamenala, že podle usnesení rozšířeného senátu NSS, č. j. 1 As 9/2008 - 133 je pro pachatele likvidační taková pokuta, která „je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty [...]“. Podle názoru žalované nevyplývá z dokumentů zaslaných žalobkyní žádná z uvedených situací. Majetková situace žalobkyně byla přehledně zhodnocena správním orgánem prvního stupně, přičemž žalovaná s uvedeným hodnocením souhlasí. Žalovaná doplnila, že pokuta ve výši 80 000 Kč není způsobila sama o sobě přivodit žalobkyni platební neschopnost a v případě úhrady této pokuty ve splátkách se nestane na dlouhou dobu jediným smyslem její činnosti.
24. Z důvodů shora uvedených žalovaná neshledala žádná pochybení ani ve vedení řízení, ani v právním posouzení případu. Skutkový stav byl dle názoru žalované dostatečně zjištěn a prokázán a žalobkyni byla uložena sankce v přiměřené výši. Žalovaná proto prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdila.

III. Žaloba

25. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu. *První žalobní námitkou* namítala, že lhůta k vyřízení práva z vadného plnění (dále také jen „reklamace“) je dána proto, aby prodávající mohl zboží opravit nebo jinak vadu odstranit. Pokud dané zboží nemá u sebe, logicky ani nemůže splnit svoji povinnost vadu odstranit například opravou nebo výměnou vadné části. Z toho důvodu nemůže ani zákazník očekávat, že lhůta třiceti dnů může uplynout dříve, než prodávající zboží od kupujícího obdržel. O nutnosti předání zboží mluví jednoznačně § 1922 občanského zákoníku, a proto nemůže být logicky správné, aby se vady mohly opravovat bez předání daného zboží prodávajícímu.
26. Dle tvrzení žalobkyně uvedeného ve *druhé žalobní námitce* vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalovaná najednou přiznává logiku argumentaci žalobkyně, avšak současně odmítá přiznat právo smluvním stranám domluvit se ve smlouvě (reflektujíc principy občanského zákoníku – viz § 1 odst. 2 občanského zákoníku) na právech kupujícího, které mu občanský zákoník kogentně nepřiznává. Taková logika argumentace žalované, která znemožňuje prodávajícímu poskytnout kupujícímu širší rozsah práv, než mu poskytuje občanský zákoník, nemá dle žalobkyně žádnou oporu v základních principech, na kterých je občanský zákoník postaven.
27. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že podstata její argumentace není v tom, že by prvostupňové rozhodnutí doslovně nebo výslovně požadovalo po žalobkyni kopírování celého znění zákona, ale v tom, že požadavkem na informování kupujícího o znění § 1924 občanského zákoníku („*Kdo má právo podle § 1923, náleží mu i náhrada nákladů účelně vynaložených při uplatnění tohoto práva.*“), považuje žalobkyně za šikanózní výkon pravomoci. Žalovaná si svévolně určuje ta ustanovení občanského zákoníku, která prodávající, resp. žalobkyně musí do obchodních podmínek zkopírovat a implicitně požaduje, aby zkopírovala každé ustanovení občanského zákoníku, které hovoří o právech kupujícího, což žalobkyně považuje za nepřiměřený požadavek. Žalobkyně je toho názoru, že absence citace výše uvedeného § 1924 občanského zákoníku do obchodních podmínek nepředstavuje porušení zákona o ochraně spotřebitele.
28. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobkyně namítla, že citovaná ustanovení VOP si vzájemně neodporují, protože jeden případ mluví o nemožnosti od smlouvy odstoupit při distančním nákupu, pokud došlo ke změně stavu zboží (například poškozením, nebo jiným nevhodným nakládáním), zatímco druhé ustanovení VOP popisuje situaci, kdy spotřebitel má právo na odstoupení (jedná se o případy například mimo nákup distančním způsobem) a kdy je věc znehodnocena. Jedná se tedy o ustanovení popisující jiné situace. Žalobkyně je přesvědčena, že se může v případech, které občanský zákoník nezakazuje, domluvit s kupujícím, kdy mu nevzniká právo na odstoupení, a to v daném případě při nákupu zboží distančním způsobem, pokud dojde k poškození zboží.
29. *Pátou žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí ukázala, že jí nejde ani tak o ochranu spotřebitele, jehož právo nebylo vůbec porušeno, ale o šikanu podnikatele, který se rozhodl lhůtu pro vrácení kupní ceny zkrátit. Dle žalobkyně je zřejmé, že pokud jsou ve smlouvě rozporuplná ustanovení, tak v souladu s § 556 a § 557 občanského zákoníku může kupující požadovat vrácení kupní ceny v kratší

lhůtě. Uvedené dle žalobkyně znamená, že v tomto případě je podle občanského zákoníku zjevné, že doba pro vrácení finančních prostředků je ta výhodnější pro spotřebitele.

30. V *šesté žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že ačkoliv se žalovaná snažila dovodit, že k uzavření smlouvy dochází již vložением zboží do košíku a zvolením dopravy, opomněla jednu další možnost, která je předmětem skutku a tou je, že si kupující nezvolí typ dopravy, a naopak zaklikne vyzvednutí zboží na prodejně. Zboží mu tedy není dováženo, ale kupující si ho na prodejně rozhodne vyzvednout, resp. právně jenom prohlédnout, protože k uzavření kupní smlouvy nedochází před tím, než si kupující na prodejně dané zboží převezme a za něj na místě zaplatí.
31. *Sedmou žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že žalovaná v napadeném rozhodnutí v podstatě opět tvrdí, že přestože má kupující práva ze zákona, tak o všech jeho právech musí být v obchodních podmínkách informován a dále, že přestože nedošlo a nemohlo dojít k jeho újmě samotným zněním VOP, tak pouze opomenutím citování správním orgánem prvního stupně vybraných ustanovení občanského zákoníku se podnikatel dopouští přestupku. Pokud tato logika správního orgánu prvního stupně neznámá, že podnikatel má do VOP zkopírovat všechna ustanovení občanského zákoníku, je takový výkon práva ze strany správního orgánu prvního stupně absolutně nepředvídatelný, a proto nemůže dle žalobkyně mít zákonnou ochranu.
32. Žalobkyně v *osmé žalobní námitce* konstatovala, že žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazuje na stránky v Protokolu, ale zapomíná se vypořádat s tím skutečným nedostatkem, kterým je fakt, že dané skutky nejsou uvedeny v kontrolním zjištění v Protokolu. Žalovaná si přitom dle žalobkyně uvědomuje, že absence skutků v kontrolním zjištění v Protokolu vede k vadě řízení.
33. V *deváté žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že sankce jí uložená prvostupňovým rozhodnutím a potvrzená napadeným rozhodnutím je nepřiměřená nejenom proto, že je vysoká a má výrazný finanční dopad na žalobkyni, která se tak jako jiní podnikatelé musí vypořádávat s dopady epidemie a s dopady protiepidemických opatření, ale zejména proto, že žalobkyně okamžitě po doručení Protokolu opravila zjevné chyby v VOP, a vydala je obratem s účinností od 1. 3. 2021.
34. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakožto i rozhodnutí prvostupňové zrušil.

IV. Vyjádření žalované

35. Žalovaná ve vyjádření k žalobě k *první žalobní námitce* uvedla, že v obchodních podmínkách žalobkyně bylo uvedeno, že lhůta pro vyřízení reklamace plyne až ode dne vyzvednutí zboží. Dle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele však reklamace musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamace, dle názoru žalované tedy lhůta počíná běžet již od uplatnění reklamace u prodávajícího (tedy od okamžiku, kdy projev vůle spotřebitele prodávajícímu dojde), nikoliv až od převzetí reklamované věci prodávajícím.

36. Ke druhé žalobní námitce žalovaná zopakovala argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Ke třetí žalobní námitce žalovaná konstatovala, že již v napadeném rozhodnutí uvedla, že mezi tyto informace patří rovněž povinnost informovat spotřebitele o tom, že má nárok na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s uplatněním reklamace. Dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 60/2005-73 ze dne 22. 3. 2006, citovaný již v napadeném rozhodnutí, podle něhož: „Pokud jde o informační povinnost poskytovatele služeb, pak informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace jsou veškeré údaje, vyplývající z právních předpisů.“
37. Ke čtvrté žalobní námitce žalovaná zopakovala, že právo odstoupit od smlouvy uzavřené distančním způsobem podle § 1829 občanského zákoníku nelze vyloučit v obchodních podmínkách ani v případě, že spotřebitel nevrátí věc ve stavu, v jakém ji obdržel. V takovém případě má spotřebitel právo odstoupit od smlouvy, odpovídá však za „snížení hodnoty zboží, které vzniklo v důsledku nakládání s tímto zbožím jinak, než je nutné s ním nakládat s ohledem na jeho povahu a vlastnosti“ podle § 1833 občanského zákoníku. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU, na základě které bylo předmětné ustanovení do občanského zákoníku implementováno, uvádí v bodě 47 preambule: „Někteří spotřebitelé uplatňují své právo odstoupit od smlouvy poté, co zboží používali v míře vyšší, než je míra nutná k tomu, aby se obeznámili s povahou, vlastnostmi a funkcí zboží. V tomto případě by spotřebitel neměl pozbyt právo odstoupit od smlouvy, měl by však odpovídat za případné snížení hodnoty zboží. Aby se spotřebitel obeznámil s povahou, vlastnostmi a funkcí zboží, měl by s ním nakládat a zkontrolovat je jen takovým způsobem, jaký by mu byl umožněn v prodejně. Například oděv by si měl spotřebitel jen vyzkoušet a nesměl by jej nosit. Během lhůty pro odstoupení od smlouvy by proto spotřebitel měl se zbožím náležitě zacházet a zkontrolovat jej náležitým způsobem. Povinnosti spotřebitele v případě odstoupení od smlouvy by ho neměly odradit od využití jeho práva odstoupit od smlouvy.“
38. K páté žalobní námitce žalovaná konstatovala, že informace poskytované žalobkyní si vzájemně odporují a tím jsou nejednoznačné. Zároveň tyto informace částečně odporují ustanovení občanského zákoníku, podle kterého podnikatel vrátí spotřebiteli „všechny peněžní prostředky včetně nákladů na dodání které od něho na základě smlouvy přijal, stejným způsobem.“ Argument žalobkyně, že žádnému zákazníkovi nebyla způsobena újma, je nerelevantní, neboť se v daném případě jedná o přestupek ohrožovací.
39. K šesté žalobní námitce žalovaná uvedla, že smlouva je dle § 1725 občanského zákoníku uzavřena, jakmile si strany ujednají její obsah. Zároveň se jedná v případě objednání zboží na e-shopu o uzavření smlouvy, při němž podnikatel používá výhradně alespoň jeden komunikační prostředek, který umožňuje uzavřít smlouvu bez současné fyzické přítomnosti stran, tedy o uzavření smlouvy distančním způsobem ve smyslu § 1820 odst. 1 občanského zákoníku. Není rozhodné, jakým způsobem si spotřebitel následně zboží vyzvedne. Námitka žalobkyně, že pokud si spotřebitel zvolí vyzvednutí zboží na prodejně, nezvolí si způsob dopravy, je irelevantní, neboť na prodejnu musí být zboží také dopraveno (zákazník si tedy zvolí způsob dopravy zboží na prodejnu).
40. K sedmé žalobní námitce žalovaná podotkla, že se žalobkyně nemůže dovolávat toho, že při nesprávném informování spotřebitele o odstoupení od smlouvy poskytuje občanský zákoník spotřebiteli zvýšenou ochranu, neboť tímto nesprávným informováním podnikatel nejedná s odbornou péčí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně spotřebitele. Jak již vyjádřil

správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, nesprávné informování o odstoupení od smlouvy může podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele, neboť průměrný spotřebitel ani nemusí vědět, že občanský zákoník mu v případě nepoučení o právu odstoupit od smlouvy v souladu s § 1820 odst. 1 písm. f) dává právo odstoupit od smlouvy do jednoho roku a čtrnácti dnů od převzetí zboží. Jak bylo rovněž uvedeno v rozhodnutí, žalobkyně v obchodních podmínkách nesprávně uváděla lhůtu pro vrácení zboží, přičemž ustanovení § 1829 odst. 2 občanského zákoníku směřuje primárně na případy, kdy spotřebitel není o právu na odstoupení od smlouvy informován v souladu s § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku.

41. K *osmé žalobní námitce* žalovaná zopakovala argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. K *deváté žalobní námitce* žalovaná uvedla, že byla zohledněna kritéria pro určení druhu a výměry správního trestu podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, zejména povaha a závažnost přestupku daná především významem zájmu chráněného zákonem, kterým je v tomto případě ochrana spotřebitele před nekalými obchodními praktikami a zájem na řádném informování spotřebitele. Dále vzhledem k tomu, že hlavní činností žalobkyně je provozování e-shopu, žalovaná se nedomnívá, že by epidemie SARS CoV-2 měla zásadní dopad na činnost žalobkyně, neboť se na tuto činnost nevztahovala většina zákazů vyplývajících z opatření vlády. Pokuta ve výši 80 000 Kč byla žalobkyni uložena při spodní hranici zákonné sazby. Žalovaná rovněž poznamenala, že sankce se musí dostatečně projevit v majetkové sféře žalobkyně tak, aby ji do budoucna vedla k dodržování zákonem stanovených povinností.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

42. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
43. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
44. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
45. Dne 23. 4. 2020 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen podnět evidovaný pod č. j. ČOI 59574/20/O100 k prověření internetového obchodu žalobkyně (dále jen „Podnět“). Předmětem kontroly bylo ověřit, zda jsou při prodeji zboží a nabízení služeb dodržovány povinnosti, dané prodávajícím závaznými právními předpisy. V rámci úkonů předcházejících kontrole byly dne 16. 10. 2020 staženy a zálohovány informace uvedené na webových stránkách internetového obchodu žalobkyně, jakožto prodávající, jejichž obsah

byl předmětem kontroly (zejména v návaznosti na povinnosti prodávajícího, uvedené v ustanovení § 1811 odst. 2 a 1820 odst. 1 občanského zákoníku). Dále byla v rámci úkonů předcházejících kontrole téhož dne 16. 10. 2020 ověřena funkčnost webových stránek, a to provedenou simulovanou kontrolní objednávkou zboží, nabízeného na webových stránkách internetového obchodu žalobkyně. Kontrolní objednávka byla provedena do posledního kroku před odesláním, k odeslání kontrolní objednávky nedošlo.

46. Dne 4. 11. 2020 byl v sídle správního orgánu prvního stupně sepsán Úřední záznam IK 102011040082701, který byl žalobkyni doručen dne 24. 11. 2020 (dále jen „Úřední záznam“) jako příloha Oznámení o zahájení kontroly č. j. 147345/20/1000 ze dne 24. 11. 2020 (dále jen „Oznámení o zahájení kontroly“). V tomto Úředním záznamu byla žalobkyně seznámena s předmětem kontroly, s úkony, které zahájení kontroly předcházely, a byla informována o skutečnosti, že s výsledkem kontroly bude seznámena prostřednictvím protokolu o kontrole. Přílohu Úředního záznamu tvořila záloha webových stránek žalobkyně ze dne 16. 10. 2020 a simulovaná objednávka z téhož dne.
47. Dne 16. 2. 2021 bylo žalobkyni doručeno Oznámení o provedené kontrole, č. j. ČOI 4285/21/1000 (dále jen „Oznámení o provedené kontrole“), jehož přílohou byl protokol o kontrole ze dne 12. 2. 2021, identifikační číslo 102011240082777 vč. kontrolního zjištění. Proti tomuto kontrolnímu zjištění podala žalobkyně dne 18. 2. 2021 námitky, které byly sdělením č. j. ČOI 33167/21/1000 ze dne 4. 3. 2021 správním orgánem prvního stupně zamítnuty.
48. Následně vydal správní orgán prvního stupně dne 7. 5. 2021 Příkaz č. j. ČOI 56433/21/1000 dle § 90 odst. 1 zákona o přestupcích, ve spojení s § 150 odst. 1 správního řádu, který byl žalobkyni doručen téhož dne. Proti uvedenému Příkazu podala žalobkyně odpor ze dne 10. 5. 2021, evidovaný pod č.j. ČOI 63880/21/1000 (dále jen „Odpor“).
49. Sdělením ve věci správního řízení ze dne 19. 5. 2021, č. j. ČOI 64225/21/1000, byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že byly shromážděny veškeré podklady potřebné k rozhodnutí a poučena o jejím oprávnění, mj. navrhopvat po dobu řízení důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení stanovisko k předmětu řízení a k podkladům pro rozhodnutí. Na toto sdělení žalobkyně reagovala jednak nahlédnutím do spisu dne 1. 6. 2021 a jednak vyjádřeními ze dne 19. 5. 2021, č. j. ČOI 69002/21/1000 (odůvodnění Odporu proti Příkazu) a ze dne 30. 6. 2021, č. j. ČOI 87741/21/1000 (doložení majetkové situace a vyjádření po seznámení se spisem). Následovalo vydání prvostupňového rozhodnutí, jak je již uvedeno shora.
50. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
51. Dle § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. *„[z]jistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.“*
52. Dle § 77 odst. 1 správního řádu *„[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřazený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“*

53. Dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky „*[p]řestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“
54. Dle § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky „*[p]rávnícká osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaku přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.*“
55. Dle § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky „*[o]dpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.*“
56. Dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky „*[p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídnou zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajících a bromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.*“
57. Dle § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky „*[v] řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.*“
58. Dle čl. II zákona č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, „*[ř]ízení zahájené orgány provádějícími dozor nad ochranou spotřebitele přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 634/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
59. Dle čl. IV zákona č. 374/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve

znění pozdějších předpisů, „[p]rávní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se řídí zákonem č. 89/2012 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“

60. Dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „[o]bchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.“
61. Dle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele „[u]žívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.“
62. Dle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „[o]bchodní praktika se považuje za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést podstatné informace, které v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně této koupě, které by jinak neučinil.“
63. Dle § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele „[z]a klamavé opomenutí se také považuje, pokud prodávající podstatné informace uvedené v odstavci 1 zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem nebo v nevhodný čas vzhledem k okolnostem popsaným v odstavci 1 anebo neuvede obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti, a pokud to v obou případech vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.“
64. Dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele „[p]rodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamáce“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit.“
65. Dle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele „[p]rodávající nebo jím pověřený pracovník rozhodne o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří pracovních dnů. Do této lhůty se nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Reklamáce včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamáce, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Marné uplynutí této lhůty se považuje za podstatné porušení smlouvy.“
66. Dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele „[v]ýrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik, [...]“
67. Dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele „[p]rodávající se dopustí přestupku tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13, [...]“
68. Dle § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku „[s]měřuje-li jednání stran k uzavření smlouvy a používá-li při něm podnikatel výhradně alespoň jeden komunikační prostředek, který umožňuje uzavřít smlouvu bez současné fyzické přítomnosti stran (dále jen „prostředek komunikace na dálku“) nebo směřuje-li takové jednání k uzavření smlouvy mimo prostor obvyklý pro

podnikatelo vo podnikání, sdělí podnikatel spotřebiteli v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy nebo před tím, než spotřebitel učiní závaznou nabídku také pokud lze využít práva na odstoupení od smlouvy, podmínky, lhůtu a postupy pro uplatnění tohoto práva, jakož i formulář pro odstoupení od smlouvy, jehož náležitosti stanoví prováděcí právní předpis, [...]“

69. *Dle § 1831 odst. 1 občanského zákoníku „[o]dstoupí-li spotřebitel od smlouvy, zašle nebo předá podnikateli bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy, zboží, které od něho obdržel. Byla-li spotřebiteli již poskytnuta služba, není z toho podnikateli ničeho povinen s výjimkou ustanovení § 1834.“*
70. *Dle § 1832 odst. 1 občanského zákoníku „[o]dstoupí-li spotřebitel od smlouvy, vrátí mu podnikatel bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy, všechny peněžní prostředky včetně nákladů na dodání, které od něho na základě smlouvy přijal, stejným způsobem. Podnikatel vrátí spotřebiteli přijaté peněžení prostředky jiným způsobem jen tehdy, pokud s tím spotřebitel souhlasil a pokud mu tím nevzniknou další náklady.“*
71. *Dle § 1833 občanského zákoníku „[s]potřebitel odpovídá podnikateli pouze za snížení hodnoty zboží, které vzniklo v důsledku nakládání s tímto zbožím jinak, než je nutné s ním nakládat s ohledem na jeho povahu a vlastnosti. To neplatí, pokud podnikatel nesdělil spotřebiteli informace podle ustanovení § 1820 odst. 1 písm. f).“*
72. *Dle § 1923 občanského zákoníku „[j]e-li vada odstranitelná, může se nabyvatel domáhat buď opravy nebo doplnění toho, co chybí, anebo přiměřené slevy z ceny. Nelze-li vadu odstranit a nelze-li pro ni předmět řádně užívat, může nabyvatel buď odstoupit od smlouvy, anebo se domáhat přiměřené slevy z ceny.“*
73. *Dle § 1924 občanského zákoníku „[k]do má právo podle § 1923, náleží mu i náhrada nákladů účelně vynaložených při uplatnění tohoto práva. Neuplatní-li však právo na náhradu do jednoho měsíce po uplynutí lhůty, ve které je třeba vytknout vadu, soud právo nepřizná, pokud zcizitel namítne, že právo na náhradu nebylo uplatněno včas.“*
74. *Dle § 2165 odst. 1 občanského zákoníku „[k]upující je oprávněn uplatnit právo z vady, která se vyskytne u spotřebního zboží v době dvaceti čtyř měsíců od převzetí.“*
75. *Dle § 2167 písm. c) občanského zákoníku „[u]stanovení § 2165 se nepoužije [...] u použité věci na vadu odpovídající míře používání nebo opotřebení, kterou věc měla při převzetí kupujícím, [...]“*
76. *Dle § 2168 občanského zákoníku „[u]jedná-li prodávající a kupující zkrácení doby pro uplatnění práv z vadného plnění, nepřihlíží se k takovému ujednání. To neplatí, pokud strany zkrátily tuto dobu na polovinu zákonné doby při koupi již použitého spotřebního zboží; ujednaly-li si zkrácení větší, platí za ujednanou polovina zákonné doby.“*
77. *Městský soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných námitek.*

78. Soud v první řadě vypořádal *osmou žalobní námitkou*, kterou žalobkyně namítala nicotnost napadeného rozhodnutí, protože soud je povinen rozhodnout o případné nicotnosti rozhodnutí i z úřední povinnosti (např. rozsudky NSS 1 Azs 12/2003-48 a 1 Azs 10/2004-49). Pokud by soud zjištěnou (a v nyní posuzovaném případě i namítanou) nicotnost nevyslovil, zatížil by rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) SŘS], a Nejvyšší správní soud by jej v řízení o kasační stížnosti i bez příslušné námítky zrušil (§ 109 odst. 4 SŘS) a současně sám deklaroval nicotnost rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) SŘS].
79. Povahou nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006–74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS., podle kterého *„[n]icotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím.“*
80. Podle ustálené judikatury platí, že *„chybějící zákonné náležitosti právního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestli je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento právní akt respektovali“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, č. j. 1 As 41/2010–106).
81. Na základě shora uvedené judikatury a obsahu předloženého spisového materiálu neshledal soud osmou žalobní námitku důvodnou, neboť v Kontrolním zjištění, které je součástí Protokolu o kontrole ze dne 12. 2. 2021, identifikační číslo 102011240082777, jsou skutky (následně uvedené v Příkazu, v prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí) řádně vymezeny. Ve vztahu k žalobkyni namítané absenci vymezení skutku pod výrokem I. v části 1. b) soud uvádí, že tento je popsán na str. 5 odst. 3 Protokolu o kontrole, skutek uvedený ve výroku I. v části 1. c) je pak popsán v následujícím odstavci (str. 5 odst. 4 Protokolu o kontrole) a skutek uvedený ve výroku I. v části 3. a) je uveden v prvních dvou odstavcích na str. 7 Protokolu o kontrole.
82. K formulaci užití žalobkyni v rámci osmé žalobní námítky, že *„[ú]řad v Rozhodnutí odkazuje na stránky v Protokolu, ale zapomíná se vypořádat s tím skutečným nedostatkem, kterým je fakt, že dané skutky nejsou uvedeny v kontrolním zjištění v Protokolu.“*, soud dodává, že Protokol o kontrole je dokument o 8 stranách, který v sobě zahrnuje i Kontrolní zjištění. Dle odborné komentářové literatury je ustanovení § 81 *„svým způsobem obdobou § 150 odst. 2 SpŘ, který uvádí, že v řízení o vydání příkazu může být jediným podkladem kontrolní protokol pořizovaný podle zvláštního zákona tímž správním orgánem, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení navazujícímu na kontrolní zjišťování, pokud protokol pořizoval ten, kdo může být*

oprávněnou úřední osobou, a pokud se kontrolovaný seznámil s obsahem protokolu nebo byl k seznámení se s obsahem protokolu řádně vyzván, popřípadě pokud byly v souladu se zákonem vyřízeny námitky kontrolovaného proti obsahu protokolu a pokud o obsahu protokolu nejsou pochybnosti ani z jiného důvodu. [...] Oproti správnímu řádu nehovoří zákon o přestupcích o tom, že by podkladem pro vydání rozhodnutí musel být pouze kontrolní protokol, ale o tom, že tímto podkladem mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole. To umožňuje správnímu orgánu zoblednit vedle protokolu o kontrole rovněž další kontrolní zjištění, pokud byly v rámci kontroly správním orgánem učiněny (jsou mu tedy známy z úřední činnosti).“ Na Protokol o kontrole je tak potřeba hledět jako na jeden celek, a to včetně v něm obsažené části označené jako „Kontrolní zjištění“.

83. *První žalobní námitku, kterou žalobkyně namítala, že k počátku běhu lhůty pro vyřízení reklamace dochází až po předání vadného zboží prodejci (resp. vyzvednutím vadného zboží prodejcem), shledal soud rovněž nedůvodnou. Soud se ztotožnil s právním názorem žalované, tak jak jej vyložila na straně 6 napadeného rozhodnutí. Rovněž v souladu s odbornou literaturou „[d]attem uplatnění práva z vadného plnění je okamžik, kdy spotřebitel svým jednostranným právním jednáním vyjádřil vůli požadovat svá práva z vadného plnění (tedy kdy poprvé sdělil podnikateli, že věc je vadná a jaké nároky požaduje).“ Dle znění § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele musí být reklamace včetně odstranění vady „vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamace“. Na základě shora uvedeného je za předpokladu, že dnem uplatnění práva z vadného plnění – tj. dnem uplatnění reklamace, je den, kdy spotřebitel vyjádřil svoji vůli věc reklamovat, je tento den i dnem rozhodným pro počátek běhu lhůty k vyřízení reklamace. Shodně uvedl NSS například v rozsudku ze 20. 6. 2018, č. j. 6 As 16/2018-27 „[p]okud se stěžovatel dále brání tím, že se nemohlo jednat o řádnou reklamaci, protože spotřebitel mu předmětnou věc spolu se záručním listem nepředložil, tak k tomu je nutné uvést, že žádná taková povinnost spotřebiteli není uložena ani zákonem o ochraně spotřebitele, a rovněž nevyplývá ani z NOZ.“ Uvedeným rozsudkem NSS byla zamítnuta kasační stížnost směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 12. 2017, č. j. 59 A 65/2016–43, ve kterém krajský soud uzavřel, že reklamace spočívá v oznámení výskytu vady prodávajícímu a uplatnění práva z odpovědnosti za vady prodané věci. Současné předložení reklamované věci není nutnou náležitostí tohoto jednostranného právního úkonu. Podle soudu tedy stačí, že došlo k notifikaci ze strany spotřebitele prodávajícímu, že koupená věc je vadná a že požaduje určitý nárok z vadného plnění.*
84. *Následně soud přezkoumal druhou žalobní námitku, kterou žalobkyně namítala, že 6měsíční lhůta k uplatnění práva z vadného plnění je v souladu s občanským zákoníkem, neboť § 2167 a § 2168 občanského zákoníku upravují rozdílné situace. Soud dává žalobkyni za pravdu v tom smyslu, že se citovaná ustanovení vztahují na odlišné situace, ale nikoliv způsobem, jakým si žalobkyně uvedená ustanovení vyložila. Dle § 2165 občanského zákoníku je kupující oprávněn uplatnit práva z vad do 24měsíců od převzetí zboží. Občanský zákoník následně vymezuje v § 2167 případy, na které se tato 24měsíční záruka nepoužije – například, jak je uvedeno pod písm. c) tohoto ustanovení, 24měsíční lhůta se nepoužije u použité věci na vadu odpovídající míře používání nebo opotřebení, kterou věc měla při převzetí kupujícím. Pokud uvedené aplikujeme na nyní posuzovaný případ, „vada odpovídající míře používání nebo opotřebení, kterou věc měla při převzetí kupujícím“ jsou například nedokonalosti nabízeného zboží – drobné škrábance na zadní straně mobilního telefonu, odřený roh displeje, nižší kapacita baterie atd., které jsou prodejcem uvedeny u daného zboží a o kterých*

má kupující povědomí. Na tyto vady v podobě např. škrábance na zadní straně mobilního telefonu se 24měsíční záruka logicky vztahovat nebude, protože takovéto nedostatky, způsobené předchozími uživateli, jsou důvodem, proč je mobilní telefon prodáván za nižší cenu. Dále občanský zákoník v § 2168 stanovuje, že ke zkrácení doby pro uplatnění práv z vadného plnění se nepřihlíží, s výjimkou zkrácení na polovinu doby zákonné (tj. dle § 2165 občanského zákoníku), tj. minimální doba pro uplatnění práv z vad je u použitého zboží z těchto důvodů 12 měsíců. Tato 12měsíční doba se ale nevztahuje na shora příkladmo uvedený škrábanec na zadní straně mobilního telefonu, o kterém kupující věděl již při zakoupení zboží. Tato 12měsíční doba se bude vztahovat například na nefunkční mikrofon mobilního telefonu, o kterém kupující nevěděl a prodávající tuto závadu neuvedl (ať již o ní věděl nebo se objevila později). Shodně uvádí i odborná komentářová literatura VÍTOVÁ, Blanka. In: HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 165, marg. č. 5.: „*U použitého spotřebního zboží s ohledem na jeho specifika platí, že strany mohou zkrátit tuto dobu na polovinu; pokud by dobu zkrátily na ještě kratší časový úsek, pak by ze zákona platila ona poloviční ujednaná doba.*“ Druhá žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

85. Soud nepřisvědčil ani *třetí žalobní námitce*. Opakované argumenty žalobkyně o nutnosti zkopírování znění celého občanského zákoníku do obchodních podmínek z odůvodnění napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nevyplývají. Jak uvedla žalovaná i správní orgán prvního stupně, spotřebitel musí být seznámen se všemi ustanoveními právních předpisů (resp. jejich obsahem), vztahujícími se k uplatnění práva z vadného plnění. Žalovaná přílehlavě poukázala ve vyjádření k žalobě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005-73, ve kterém NSS uvedl, že „*[p]okud jde o informační povinnost poskytovatele služeb, pak informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace jsou veškeré údaje, vyplývající z právních předpisů.*“ Informace o právech, která má spotřebitel při uplatnění reklamace, včetně informace o tom, na náhradu jakých nákladů s uplatněním reklamace spojených má nárok, jsou bezpochyby údaje o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace. Povinnost informovat spotřebitele o možnostech a právech, které mu při uplatnění reklamace plynou z právních předpisů, tak není nepřiměřeným požadavkem, jak namítala žalobkyně, ale zcela relevantním požadavkem zákonodárce vedoucím ke zvýšení ochrany slabší strany závazkového vztahu, tedy ochrany spotřebitele.
86. Rovněž ohledně *čtvrté žalobní námitky* se soud ztotožňuje s argumentací uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí v části I. 2. a) jasně plyne, jakého přestupku se žalobkyně dopustila (viz bod 2 shora). Podle obsahu správního spisu znění obchodních podmínek účinných ke dni spáchání přestupku (viz body 1 a 4 článku V. VOP) obsahuje nejednoznačnou a rozporuplnou informaci o právu spotřebitele odstoupit od smlouvy, což může spotřebitele od uplatnění jeho práva na odstoupení od kupní smlouvy odradit. Podle ustanovení článku V. bod 1 VOP má nejprve spotřebitel dojem, že od smlouvy nemůže odstoupit vůbec, pokud zboží nemůže vrátit ve stavu, v jakém jej obdržel. Následně však z článku V. bod 4 VOP vyplývá, že při poškození zboží spotřebitel odpovídá za snížení hodnoty zboží, z čehož lze dovodit, že i přes poškození zboží zůstává právo na odstoupení od smlouvy zachováno. Poskytnutím nejednoznačných a vzájemně rozporných informací žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, čtvrtá žalobní námitka proto není důvodná.

87. K *páté žalobní námitce* soud připomíná, že podstatou přestupku, kterým byla žalobkyně v části I. 2. b) prvostupňového rozhodnutí shledána vinnou, je poskytnutí nejednoznačných informací o odstoupení od smlouvy, nikoliv samotná délka lhůty pro vrácení peněžních prostředků. Žalobkyně uvedla v rámci VOP informace odlišné od informací uvedených v Reklamačním řádu žalobkyně, přičemž existence rozporu mezi článkem V. bodem 5 Reklamačního řádu a článkem V. bodem 5 VOP je nepochybná. Žalobkyně tedy poskytla informace nejednoznačným způsobem, čímž porušila své povinnosti dané zákonem. Uvedené škodlivé jednání (tj. poskytnutí nejednoznačných informací, nikoliv nesprávné stanovení délky lhůty pro vrácení finančních prostředků) je popsáno jak v prvostupňovém rozhodnutí (viz strana 19), tak i v rozhodnutí napadeném (viz strana 7 - 8). Nadto je nesprávná rovněž informace uvedená žalobkyní ve VOP (opět na rozdíl od Reklamačního řádu), že nedojde k vrácení nákladů na dopravu, což je v rozporu s § 1832 odst. 1 občanského zákoníku. Po spotřebiteli nelze požadovat, aby si nejednoznačné informace mezi sebou porovnával a až na základě takto provedeného porovnání vyhodnotil, jaká úprava je pro něj výhodnější, a tedy jaké ustanovení VOP nebo Reklamačního řádu se použije. Ani pátá žalobní námitka proto není důvodná.
88. Soud neshledal důvodnou ani *šestou žalobní námitku*, kterou žalobkyně napadala, že při vyzvednutí zboží (objednaného prostřednictvím webových stránek) na prodejně dochází k uzavření smlouvy až převzetím zboží a zaplacením kupní ceny v prodejně žalobkyně. Soud přisvědčuje závěru žalované, že žalobkyní uvedená argumentace je v rozporu se zněním jejích vlastních obchodních podmínek, kde je v článku III. odst. 1 uvedeno, že při „*nákupu přes internet kupující uzavírá kupní smlouvu tím, že požadované zboží vloží do košíku, a zaplatí nebo zvolí dopravu a způsobu úhrady.*“ Vzhledem k tomu, že popsáním způsobem kupující postupuje i v situaci, kdy si zboží zamýšlí vyzvednout na prodejně, je z uvedeného logicky odvoditelné, že k uzavření smlouvy dochází vždy distančním způsobem. Rovněž ze str. 20 přílohy č. 1 k Protokolu o kontrole (záloha webových stránek), je na vyobrazení č. 2 mezi možnostmi platby uvedena platba „na pobočce – hotově či kartou“ a informace, kam si lze pro zboží přijít. K uvedenému způsobu platby je rovněž v závorce uvedeno, že se rezervace pro prodejnu přes e-shop nedělají. Z tohoto důvodu je tedy tvrzení žalobkyně uvedené v bodě 12. žaloby: „*Úřad bohužel odmítá reflektovat objektivní skutečnost a právní rámec, ve kterém se koupě zboží na prodejně po předchozí rezervaci daného zboží formou objednávky přes e-shop realizuje.*“ nepravdivé, neboť je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.
89. K *sedmé žalobní námitce* soud uvádí, že dle § 1831 odst. 1 občanského zákoníku je kupující povinen v případě odstoupení od smlouvy předat prodávajícímu nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy zboží, které od něho obdržel. V obchodních podmínkách žalobkyně byla pro splnění citované povinnosti uvedena lhůta tří dnů od odstoupení od smlouvy. Je tedy bez jakýchkoliv pochybností, že ustanovení článku V. bod 3. VOP je v rozporu se zákonem. Tvrzení žalobkyně, že se uvedené ustanovení VOP nevztahuje k informacím o odstoupení od smlouvy, je nesprávné. I skutečnost, do kdy musí být zboží předáno prodejci v případě odstoupení od smlouvy, může být pro kupujícího rozhodující, aby mohl učinit informované rozhodnutí o koupi. Obrana žalobkyně, že v případě nesprávného poučení dojde k aktivaci § 1829 odst. 2 občanského zákoníku, je ve vztahu ke spáchání přestupku žalobkyní irrelevantní. Optikou žalobkyně by prodávající v podstatě nemusel do obchodních podmínek uvádět nic a nedopouštěl by se žádného přestupkového jednání. Žalobkyně se nemůže odvolávat na zákonný korektiv a rezignovat na splnění řádné informační povinnosti. Zákonný korektiv se nadto vztahuje na dobu, během které je

kupující oprávněn odstoupit od smlouvy, nikoliv na lhůtu, do níž má po odstoupení od smlouvy předat zboží zpět prodejci. Rovněž námitka žalobkyně, že závadné znění obchodních podmínek bezodkladně upravila, nemá z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku význam. Z těchto důvodů nepřisvědčil soud ani sedmé žalobní námitce.

90. Ve vztahu k *deváté žalobní námitce*, ve které žalobkyně konstatovala, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká, soud poukazuje na argumentaci jak správního orgánu prvního stupně, který se odůvodněním přiměřenosti pokuty zabýval velmi detailně na stranách 15 - 18 a 21 - 22 prvostupňového rozhodnutí (a to i s ohledem na dokumenty předložené žalobkyní k prokázání své majetkové situace), tak i následnou argumentaci žalované na straně 9 - 10 napadeného rozhodnutí. K uvedenému je nezbytné upozornit, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56)]. Nejvyšší správní soud se otázkou náležitého zdůvodnění výše pokuty zabýval například rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, kde jasně vymezil, že „*[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ*“, a v „*rozhodnutí o uložení správního trestu musí být zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší správního trestu spojuje, přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ žalobkyně*.“ (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 -28). V nyní posuzovaném případě správní orgány výši žalobkyni uložené pokuty s ohledem na všechny zákonné požadavky náležitě odůvodnily, a to zcela přezkoumatelným a srozumitelným způsobem. Soud proto sdílí názor žalované, tedy že pokuta byla uložena v souladu se zákonem a ve výši přiměřené pro konkrétní případ. Devátá žalobní námitka není důvodná.
91. Na závěr samotného přezkumu soud považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobkyni domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37).
92. V daném případě byly všechny žalobní námitky žalobkyní uplatněny již v odvolacím řízení, jakož i v řízení prvostupňovém v rámci odůvodnění Odporu proti Příkazu, přičemž žalovaná se s nimi řádně, komplexně a logicky vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje napadené rozhodnutí za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, ve zbytku odkazuje na odůvodnění napadeného, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či

rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VI. Závěr a náklady řízení

93. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
94. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu